

Vorbij de horizon

Dit is een
elfenverhaal.

Een ode
aan alle
sterrenkindjes en kindjes

die om een of andere reden
nooit
geboren
konden
worden.

Ann Pype

Ons verhaal is heel raar ontstaan...

Ooit waren wij mensenkinderen, een tweeling. We leefden als broer en zus. Ook in andere levens kwamen we elkaar altijd tegen, maar in de hemel was het toch wel het leukste.

Het is net een paradijs. Het is er altijd heel rustig en vredig. De vogeltjes tjilpen naar hartenlust. De bomen wiegen met hun bladeren op de adem van de wind. Duizenden bloemen openen elke morgen een voor een hun bloemblaadjes. Ze draaien hun hartje naar de zon en nemen gulzig het zonlicht in zich op. Vlindertjes fladderen van bloem tot bloem en vormen met hun kleurenpracht een fel contrast met de azuurblauwe lucht. Kevertjes en mieren woelen zich een weg tussen al de hoopjes aarde en de vele blaadjes. Bijen brommen van bloem tot bloem en hun monotone geluid is rustgevend. Wat zo leuk is, daar in de hemelsfeer, is dat alles wat je denkt ook direct gebeurt. Als je denkt: ik wil dat het regent, dan regent het direct. Wil je een regenboog zien, dan denk je eraan en hup, daar is ze. Wil je een meiklokje zien, even aan denken en daar staat het al.

